

34

ZARZĄDZENIE PREZESA NARODOWEGO BANKU POLSKIEGO

z dnia 14 lutego 1986 r.

w sprawie rachunków bankowych podlegających ograniczeniom dewizowym.

Na podstawie art. 18 ust. 1 i art. 19 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. — Prawo bankowe (Dz. U. Nr 7, poz. 56 oraz z 1983 r. Nr 71, poz. 318) oraz w związku z art. 13, art. 14 ust. 3 i 4 i art. 16 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Narodowy Bank Polski, Bank Handlowy w Warszawie S.A. i Bank Polska Kasa Opieki S.A. mogą otwierać i prowadzić dla osób krajowych i zagranicznych następujące rodzaje rachunków podlegających ograniczeniom dewizowym:

- 1) rachunki zagraniczne zablokowane,
- 2) rachunki zagraniczne specjalne,
- 3) rachunki zagraniczne wolne,
- 4) rachunki specjalne walutowe.

2. Rachunki określone w ust. 1 pkt 1—3 prowadzone są jako rachunki bieżące; rachunki określone w ust. 1 pkt 4 prowadzone są jako rachunki bieżące lub terminowe.

3. Wkłady na rachunkach wymienionych w ust. 1 pkt 1—3 oraz na bieżących rachunkach specjalnych walutowych nie podlegają oprocentowaniu.

§ 2. 1. Rachunki zagraniczne zablokowane są prowadzone w walucie polskiej dla osób zagranicznych, o których mowa w art. 3 pkt 1, 2, 3 i 4 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288), zwanej dalej „ustawą”.

2. Na rachunki zagraniczne zablokowane mogą być dokonywane wpłaty i przelewy kwot uzyskanych z zachowaniem obowiązujących przepisów dewizowych przez osoby zagraniczne określone w ust. 1, w szczególności z następujących tytułów:

- 1) wynagrodzeń z umów o pracę, dzieło lub świadczenie usług, wykonywanych przez osoby zagraniczne na rzecz osób krajowych w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, oraz oszczędności ze stypendiów,
- 2) najmu lub dzierżawy lokalu lub nieruchomości należących do osoby zagranicznej,
- 3) nagród pieniężnych lub wynagrodzeń przypadających zgodnie z zezwoleniem dewizowym uczestnikom i jurorom konkursów lub imprez organizowanych w kraju,
- 4) realizacji praw patentowych,
- 5) honorariów autorskich,
- 6) odszkodowań, alimentów lub innych należności zasądzonych prawomocnym wyrokiem sądu polskiego,
- 7) wygranych pieniężnych w grach losowych i totalizatorach prowadzonych przez jednostki gospodarki społecznej,
- 8) darowizn lub pożyczek od osób krajowych, nie przekraczających z obu tytułów za okres każdorazowego pobytu 4.000 zł łącznie od wszystkich osób czyniących darowiznę lub udzielających pożyczki,

9) zwrotu lub likwidacji depozytu celnego, z wyjątkiem kwot pochodzących z wymiany walut obcych na pokrycie kosztów pobytu osoby zagranicznej w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,

10) likwidacji zgromadzonych wkładów oszczędnościowych w złotych (wraz z odsetkami naliczonymi do dnia likwidacji książeczki oszczędnościowej) w wyniku zmiany statusu dewizowego właściciela wkładu oszczędnościowego lub przelewów na rzecz właściciela książeczki oszczędnościowej prowadzonej dla osoby zagranicznej,

11) wypłaty z rachunku zagranicznego zablokowanego — w razie wpłaty nie wykorzystanej kwoty, pod warunkiem zwrotu zezwolenia dewizowego,

12) realizacji praw spadkowych,

13) realizacji dyspozycji wkładcy na wypadek śmierci, złożonej zgodnie z prawem bankowym,

14) sprzedaży mienia osób zagranicznych znajdującego się w Polsce oraz wywłaszczenia nieruchomości należącej do osoby zagranicznej

oraz z innych tytułów określonych w ogólnych lub indywidualnych zezwoleniach dewizowych.

§ 3. 1. Rachunki zagraniczne specjalne są prowadzone w walucie polskiej dla osób zagranicznych, o których mowa w art. 3 pkt 5, 6 i 7 ustawy.

2. Na rachunki zagraniczne specjalne mogą być dokonywane wpłaty i przelewy kwot uzyskanych z zachowaniem obowiązujących przepisów dewizowych przez osoby zagraniczne określone w ust. 1, w szczególności z następujących tytułów:

- 1) realizacji umów zawartych z zachowaniem przepisów dewizowych o świadczenie w kraju usług nie związanych z handlem zagranicznym,
- 2) realizacji spadku lub zapisu na rzecz osoby zagranicznej, jeżeli należności te są przekazywane obcemu przedstawicielstwu dyplomatycznemu lub urzędowi konsularnemu, uprawnionemu do odbioru tych wartości z mocy umowy międzynarodowej albo na zasadzie wzajemności,
- 3) najmu lub dzierżawy lokalu lub nieruchomości należących do osoby zagranicznej

oraz z innych tytułów, określonych w ogólnych lub indywidualnych zezwoleniach dewizowych.

§ 4. Wpłaty, przelewy lub przekazy z rachunków wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 1 i 2 następują za zezwoleniem dewizowym.

§ 5. Rachunki zagraniczne wolne są prowadzone w walucie polskiej dla osób zagranicznych.

§ 6. 1. Na rachunki zagraniczne wolne mogą być dokonywane wpłaty i przelewy waluty polskiej pochodzącej z odprzedaży polskim bankom dewizowym walut wymienialnych w gotówce oraz z realizacji opiewających na waluty wymienialne czeków, poleceń wypłaty i akre-

dytyw pieniężnych oraz przelewy waluty polskiej z zamkniętych rachunków „R” i „DZ” w związku z likwidacją przedsiębiorstwa zagranicznego lub z udziałem zagranicznym.

2. Wpłaty z rachunków zagranicznych wolnych w kraju w walucie polskiej, jak również przelewy na rachunki osób krajowych prowadzone w tej walucie mogą być dokonywane bez odrębnego zezwolenia dewizowego.

3. Przekazywanie za granicę kwot znajdujących się na rachunkach zagranicznych wolnych oraz przelewy tych kwot na inne rachunki zagraniczne wolne wymagają indywidualnego zezwolenia dewizowego.

§ 7. Rachunki specjalne walutowe są prowadzone w walutach wymienialnych dla krajowych osób prawnych, dla krajowych organizacji lub instytucji nie posiadających osobowości prawnej.

§ 8. 1. Rachunki specjalne walutowe są otwierane na podstawie indywidualnych zezwoleń dewizowych, określających warunki prowadzenia rachunków.

2. Wkłady na terminowych rachunkach specjalnych walutowych są oprocentowane. Wysokość oprocentowania ustalana jest odrębnie dla każdego rachunku zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

3. Do rachunków otwartych przed dniem wejścia w życie zarządzenia stosuje się dotychczas ustalone dla nich zasady prowadzenia oraz wysokość oprocentowania.

§ 9. Zasady otwierania i prowadzenia rachunków podlegających ograniczeniom dewizowym, innych niż wymienione w § 1 ust. 1, regulują odrębne przepisy.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Narodowego Banku Polskiego: W. Baka

35

ZARZĄDZENIE PREZESA POLSKIEGO KOMITETU NORMALIZACJI, MIAR I JAKOŚCI

z dnia 13 stycznia 1986 r.

w sprawie wymagań, jakim powinny odpowiadać wyroby z metali szlachetnych, metod badania, cech probierczych i sposobu cechowania.

Na podstawie art. 10 ust. 2 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 1962 r. — Prawo probiercze (Dz. U. Nr 39, poz. 173) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie — rozumie się przez to ustawę z dnia 29 czerwca 1962 r. — Prawo probiercze (Dz. U. Nr 39, poz. 173),
- 2) rozporządzeniu — rozumie się przez to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 marca 1980 r. w sprawie ustalenia prób i warunków, którym odpowiadać powinny wyroby z metali szlachetnych przeznaczone do obrotu handlowego w kraju (Dz. U. Nr 10, poz. 29).

Rozdział 2

Wymagania dla wyrobów zgłaszanych w celu zbadania i ocechowania.

§ 2. 1. Każdy nowo wytworzony wyrób z metali szlachetnych, bez względu na masę tego wyrobu, zakład wyrobu obowiązany jest oznaczyć wyraźnie znakiem wytwórcy.

2. Wyroby z metali szlachetnych używane, nie oznaczone znakiem wytwórcy, mogą być zgłaszane do badania i ocechowania wyłącznie przez posiadaczy takich wyrobów, którzy nie są wytwórcami ani sprzedawcami wyrobów z metali szlachetnych.

3. Wytwórca obowiązany jest przewidzieć na każdym wyrobie, z wyjątkiem wyrobów wymienionych w art. 8 ustawy, miejsce do umieszczenia cechy probierczej o wymiarach 1,2 × 2 mm.

§ 3. 1. Materiały listkowe ze złota powinny być zgłaszane do urzędów probierczych w książeczkach. Każda książeczka lub partia książeczek powinna być dostarczana w odpowiednim opakowaniu zabezpieczającym jej zawartość i opatrzona plombą ze znakiem imiennym wytwórcy.

2. Szczegółowe warunki opakowania materiałów listkowych ze złota, zgłaszanych do badania i cechowania, ustala każdorazowo urząd probierczy w porozumieniu ze zgłaszającym.

§ 4. 1. Do badania i cechowania mogą być zgłaszane wyroby wykonane ze stopu metalu szlachetnego jednej próby albo złożone z części odpowiadających różnym próbom tego samego metalu szlachetnego, albo złożone z części wykonanych z różnych metali szlachetnych. Stopy metali szlachetnych powinny odpowiadać próbom metali szlachetnych ustalonym w § 2 rozporządzenia.

2. Każdy stop użyty w wyrobie, z wyjątkiem wyrobów z drutu rdzeniowego, powinien być jednorodny: w każdym miejscu, zarówno na powierzchni, jak i wewnątrz, powinien wykazywać jednakową zawartość metalu szlachetnego.

§ 5. 1. Wyroby z metali szlachetnych, składające się co najmniej z dwu części montowanych w końcowej fazie produkcji, powinny być zgłaszane do badania i cechowania ze wszystkimi częściami składowymi, po wykonaniu podstawowych procesów produkcyjnych nadających wyrobom ostateczny kształt i w takim stanie, aby wybite na nich cechy i inne oznaczenia nie uległy zniekształceniu lub zatarciu przy obróbce wykończeniowej.